

Nové a novost

Tady se musíme hned na začátku rozhodnout: jsme ochotni se zabývat otázkou skutečně „nového“, anebo na „nové“ nevěříme a jsme přesvědčeni, že pod sluncem nikdy není nic nového, a že všechno, co se zdá být novým, můžeme vposledu odhalit jako již dávno staré? To je základní rozdíl dvojího přístupu, o kterém nelze předem rozhodnout na základě nějakých zkušeností, protože veškeré zkušenosti s novým mohou být vždy zpochybněny tím, že zatím se nám to jako nové jen zdá, protože toho dost nevíme, abychom poznali, že to vlastně nové není. Taková – ovšem vůbec nezdůvodněná – umanutost je ovšem především obrovskou překážkou dotazování, a tím vskutku filosofického myšlení. Vzájemně naopak myšlenku „nového“ a „novosti“ (= nebyvalosti resp. neodvozenosti z čehokoli již bylého, již předchůdného) opravdu vážně znamená tázat se po „vzniku“ či spíše „zrození“ něčeho z „ničeho“, ba z „nicoty“ (ovšem nechápané brutálně metafyzicky jako popření všeho vůbec). A tak se otázka po „novém“ a „novosti“ nutně stává jednou z bran vstupu do světa (sféry) ne-předmětnosti, neboť ona „nicota“, kterou je ovšem třeba také vážně zkoumat, nemá vůbec předmětnou stránku, takže o ní můžeme mluvit jen jako o „ryzí nepředmětnosti“ (a v mém pojetí o „pravdě“).

(Písek, 130817-2.)